DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 26. FEBRUAR 1981 [1]

Alain de Briey
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Afskedigelse af midlertidigt ansatte«

Sag 25/80

Sammendrag

Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats — overholdelse af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten — administrationens skøn — domstolsprøvelse — grænser

(Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 47, stk. 2)

Det følger klart af artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at opsigelse af kontrakter på ubestemt tid med den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten, og som er i overensstemmelse med denne bestemmelse, hører under den kompetente myndigheds skøn. Domstolen kan i tilfælde af afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats derfor ikke efterprøve denne bedømmelses retmæssighed, undtagen hvis der foreligger en klar vildfarelse eller magtfordrejning.

I sag 25/80

ALAIN DE BRIEY, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, bosat i Bergen (Noord-Holland), repræsenteret og bistået af advokat E. Lebrun, 68, rue Camille Lemonnier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat T. Biever, 83 boulevard Grande-Duchesse Charlotte.

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved D. Sorasio, den juridiske tjeneste, bistået af advokat D. Jacob, 93, rue Brillat-Savarin, Bruxelles,

1 — Processprog: Fransk.

og med valgt adresse i Luxembourg hos M. Cervino, Kommissionens juridiske konsulent, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der principalt er nedlagt påstand om annullation af beslutningen om afskedigelse af sagsøgeren ligesom af de stiltiende og udtrykkelige afslag på hans klage af 27. april 1979, og subsidiært om opfyldelse af de under pkt. II nedenfor anførte krav,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Faktiske omstændigheder

Alain de Briey blev ansat som midlertidigt ansat for en periode af to år og gjorde fra den 15. august 1975 tjeneste i Ispra som chef for afdelingen »administration og personale«. Denne stillingsbesættelse blev fornyet men denne gang på ubestemt tid — i en ny kontrakt, som blev underskrevet den 26. maj 1977, men trådte i kraft den 1. november 1976; tjenestestedet var først Ispra og derefter fra den 16. marts 1977 Petten, hvor de Briey gjorde tjeneste som chef for afdelingen »administration og infrastruktur«.

Kontraktens artikel 5 var affattet således:

»Kontrakten kan opsiges af de grunde og under de betingelser, der er fastsat i artiklerne 47 til 50 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Opsigelsesvarslet fastsættes til en måned for hvert år, der er gjort tjeneste, og er mindst tre måneder og højst ti måneder.«

Det fremgår af sagen — selv om dette følger af en skrivelse af 6. september 1978, som således er af senere dato end sagsøgerens tiltræden i Petten, og som direktøren for Det fælles Forskningscenter i Ispra sendte til direktøren for Det fælles Forskningscenter i Petten, at den umiddelbare grund til sagsøgerens forflyttelse til Petten skal søges i den omstændighed, at sagsøgeren ikke havde arbejdet tilfredsstillende i Ispra, at man ville give ham en ny chance i et center, der var lettere at administrere, og endelig, at disse betragtninger var meddelt sagsøgeren.

Direktøren for Det fælles Forskningscenter i Petten meddelte i skrivelse af 31. januar 1978 sagsøgeren under henvisning til de personlige møder, som han sidst i december 1977 og først i januar 1978 havde haft med ham om kvaliteten af hans arbejde, at han varetog sin stilling som chef for afdelingen på en helt utilfredsstillende måde på grund af forskellige årsager, som var anført i skrivelsen.

Sagsøgeren imødegik i skrivelse af 8. februar 1978 til direktøren dennes udtalelser og anmodede — under henvisning til sine personlige og familiemæssige problemer, samt sin forestående tjenesterejse til De forenede Stater — direktøren om »ikke længere at foretage sig noget som kunne bebyrde (ham) yderligere«.

Sagsøgeren rejste henimod midten af februar til Washington; det officielle formål med tjenesterejsen var at vedligeholde kontakten med Kommissionens delegation. Denne tjenesterejse gjorde det muligt for ham at besøge sin syge søn, som skulle gennemgå en hjertetransplantation i De forenede Stater. Barnet afgik ved døden dér 12 år gammel. Sagsøgeren blev desuden under opholdet i De forenede Stater udsat for et væbnet overfald, som forårsagede en vedvarende, delvis invaliditet på 27 %, som han i overensstemmelse med vedtægtens artikel 73 fik erstatning for.

Sagsøgeren vendte i begyndelsen af september 1978 tilbage til Petten. Generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter meddelte ham — efter en personlig samtale — i skrivelse af 5. oktober 1978, at bedømmelsen af hans tjenstlige forhold til trods for hans ovennævnte skrivelse af 8. februar forblev negativ, og at generaldirektøren så »sig foranlediget til inden udgangen af 1978 at drage konsekvenserne af (hans) kontraktmæssige situation«.

Sagsøgeren svarede i skrivelse af 17. oktober 1978 og understregede, at direktøren for Det fælles Forskningscenter »gik bag hans ryg« i forbindelserne til medarbejderne. Denne meddelelse gav den 13. november anledning til visse nærmere oplysninger fra generaldirektøren, som sagsøgeren den 24. november 1978 fulgte op med et supplerende svar.

Generaldirektøren opsagde endelig i skrivelse af 1. februar 1979 sagsøgerens ansættelseskontrakt med et varsel på tre og en halv måned. Da sagsøgeren var sygemeldt, blev ansættelsesophøret udsat til den 15. august 1979. Sagsøgeren indgav den 27. april 1979 klage til gene-

raldirektøren for Det fælles Forskningscenter i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Denne klage blev stiltiende afvist den 27. august; der blev truffet en udtrykkelig afgørelse den 17. oktober, som blev meddelt sagsøgeren den 25. oktober 1979. Sagsøgeren har anlagt nærværende sag mod beslutningen om afskedigelsen og mod den stiltiende og udtrykkelige afvisning af hans klage.

2. Retsgrundlaget

Sagsøgeren hører, således som det fremgår af den ovenfor gengivne bestemmelse i hans kontrakt, under ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, og ikke under tjenestemandsvedtægten.

Ordningen for de midlertidigt ansatte, som er nævnt i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, artikel 2, litra d), blev indført i 1976 som erstatning for den vedtægtsmæssige ordning for personer, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, for at skabe mulighed for at ansætte midlertidigt ansatte, som skulle aflønnes over forskningsbevillingerne på ubestemt tid, uden således at ændre de øvrige bestemmelser om midlertidigt ansattes pligter og rettigheder.

I tilfælde af institutionens vilkårlige opsigelse af kontrakten, er der ikke i artiklerne 47 til 50, som er nævnt i sagsøgerens kontrakt, fastsat andre betingelser, end at opsigelsesfristen skal overholdes. Til gengæld er det i tjenestemandsvedtægtens artikel 51 fastsat, at der er pligt til at begrunde beslutningen, og der er i bilag IX dertil fastsat en særlig fremgangsmåde.

I artiklerne 11, 16, 20 og 28 til 30 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er det udtrykkeligt bestemt, at de respektive artikler 11 til 26, 55 til 61, 63 til 70 a og 72 til 76 i tjenestemandsvedtægten gælder analogt, mens der ikke i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er hjemmel til at bringe tjenestemandsvedtægtens artikel 51 eller vedtægtens bilag IX i anvendelse.

Vedtægtens artikel 24 er affattet således:

»Fællesskaberne yder deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person eller formue, rettet mod tjenestemanden eller dennes familie på baggrund af hans stilling eller hverv.

De erstatter solidarisk det påførte tab, i det omfang tjenestemanden ikke har fremkaldt det forsætligt eller ved grov uagtsomhed og i det omfang, han ikke kan opnå erstatning fra den skadevoldende person.

De giver tjenestemanden mulighed for at videreuddanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion, og såfremt det er i deres egen interesse.

Der tages også hensyn til denne videreuddannelse for så vidt angår karriereforløbet.«

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— sagen antages til realitetsbehandling;

— principalt:
den beslutning om afskedigelse, som blev truffet af generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter og som blev meddelt ved skrivelse af 1. februar 1979, annulleres;

— subsidiært:
det statueres, af afskedigelsen udsættes, indtil Ministerrådet har

truffet en afgørelse vedrørende det forslag fra Kommissionen, hvorefter de midlertidigt ansatte, som afskediges fra De europæiske Fællesskabers institutioner, beskyttes mod risici såsom arbejdsløshed, sygdom og invaliditet, eller i det mindste indtil sagsøgeren, hvis kontrakt i mellemtiden på ny begynder at løbe med tilbagevirkende kraft fra den 16. august 1979, er dækket mod de nævnte risici ved sagsøgtes foranstaltning;

— mere subsidiært
sagsøgte tilpligtes at træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at sagsøgeren fra tidspunktet fra sin kontrakts udløb under samme betingelser er omfattet af den sociale sikring, som er fastsat for midlertidigt ansatte i forslag til Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT C 191 af 30. 7. 1979, s. 9), eller at sagsøgte i det mindste tilpligtes at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for, at sagsøgeren fra tidspunktet for sin kontrakts udløb er omfattet af den sociale sikring, som vil gælde for midlertidigt ansatte i henhold til den forordning, som Rådet udsteder i medfør af forslaget;

— mest subsidiært
det statueres, at sagsøgerens opsigelsesvarsel burde have været ti måneder;

følgelig dømmes sagsøgte til at godtgøre sagsøgeren et beløb svarende til den løn, som han ville have oppebåret i den opsigelsesperiode, der ikke blev indrømmet ham, her seks og en halv måned, og godtgørelsen forhøjes med renter 8 % p.a. fra den 15. august 1979;

— under alle omstændigheder:
den stiltiende og udtrykkelige afvisning af den klage, sagsøgeren indgav den 27. april 1979, annulleres;

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har anført tre anbringender.

Første anbringende

Sagsøgeren har først gjort gældende, at afskedigelsen indebærer en overtrædelse af retsregler og retsgrundsætninger, navnlig om, at forvaltningsakter skal begrundes, hvilket ikke er sket i foreliggende tilfælde. Sagsøgeren anfægter desuden gentagne gange den begrundelse, som kan udledes af sagen, nemlig en påstået utilstrækkelig faglig indsats, og han hævder, at det påhviler sagsøgte at bevise, at den fremførte begrundelse, som i virkeligheden er behæftet med en faktisk vildfarelse og som ikke er retlig holdbar, er korrekt.

Kommissionen gør i denne anledning gældende, at beslutningen om afskedi-

gelse blev truffet i overensstemmelse med artikel 47, stk. 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Da opsigelsesfristen blev overholdt, er opsigelsen ikke behæftet med nogen retsvildfarelse.

Beslutningens begrundelse er heller ikke behæftet med nogen faktisk vildfarelse. Sagsøgerens faglige indsats blev fundet utilstrækkelig, hvilket han blev foreholdt, uden at det medførte nogen forbedring. Udøvelsen af beføjelsen til at afskedige sagsøgeren efter skøn er således ikke støttet på nogen klar retsvildfarelse med hensyn til de faktiske omstændigheder, som kan pådømmes af Domstolen, selv om sagsøgeren ikke er enig i bedømmelsen af hans arbejdsindsats.

Andet anbringende

Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at vedtægtens artikel 51 og bilag IX er blevet krænket, for så vidt han blev afskediget på grund af en påstået utilstrækkelig faglig indsats, uden at han fik lejlighed til at forsvare sig under de vilkår med billighed og upartiskhed, der gælder for tjenestemænd i henhold til vedtægtens artikel 51 og bilag IX, som finder analog anvendelse, og/eller i henhold til grundsætningerne om sikring af ret til kontradiktion og til ligebehandling. Hvis denne analogi ikke kan påberåbes, følger det af grundsætningerne om sikring af ret til kontradiktion og til ligebehandling, at vedtægtens artikel 51 og bilag IX finder anvendelse, idet sagsøgeren, som blev ansat som kontorchef på ubestemt tid, beklædte en stilling, som svarede til en tjenestemandsstilling. Beslutningen om afskedigelse havde på grund af sagsøgerens alder desuden meget alvorlige konsekvenser for denne.

Kommissionen har først anført, at vedtægtens artikel 51 og bilag IX kun gælder for tjenestemænd, og at det modsætningsvis følger af ordlyden af artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at disse bestemmelser ikke analogt finder anvendelse på midlertidigt ansatte.

Den almindelige grundsætning om sikring af ret til kontradiktion er heller ikke blevet overtrådt, da det følger af sagen, at sagsøgeren gentagne gange er blevet gjort opmærksom på, at han ikke varetog sin stilling på tilfredsstillende måde, at han havde lejlighed til at svare på denne kritik, og han har gjort brug af denne mulighed.

Sagsøgeren har med hensyn til dette anbringende henskudt afgørelsen til Domstolens skøn.

Tredje anbringende

Sagsøgeren anfører endelig, at der er sket en overtrædelse af artikel 11, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, som bestemmer, at bl.a. tjenestemandsvedtægtens artikel 24 gælder analogt: sagsøgeren blev afskediget uden forinden at være omfattet af en passende dækning mod risikoen for sygdom, invaliditet og arbejdsløshed, selv om der foreligger et forslag om ændring af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte med henblik herpå. Ifølge sagsøgeren findes der en almindelig grundsætning om lighed og social sikring, hvorefter det i mangel af skriftlige bestemmelser på dette punkt påhvilede sagsøgte i medfør af disse rettigheder at træffe passende foranstaltninger for at sikre ham mod de ovennævnte risici — om ikke andet, så fordi han i henhold til artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte var midlertidigt ansat på ubestemt tid. Hvis der ikke bestod en sådan pligt, ville den skrevne ret rumme en mangel, som sagsøgte er ansvarlig for, hvilket forpligter sagsøgte til at erstatte skaden.

Ifølge sagsøgeren har sagsøgte også tilsidesat sine forpligtelser, da det efter

sagsøgerens opfattelse følger af bistandspligten, at sagsøgte — da man fandt hans faglige indsats utilstrækkelig — burde have tilmeldt ham det kursus i »management«, som sagsøgte havde arrangeret. Da opsigelsen af kontrakten for en midlertidigt ansat, der er ansat på ubestemt tid, desuden udgjorde en usædvanlig foranstaltning under hensyn til sagsøgerens alder og stilling som kontorchef, burde sagsøgte have indrømmet ham det længste opsigelsesvarsel efter loven, nemlig ti måneder.

Kommissionen anfører, at opsigelsen af sagsøgerens kontrakt ikke udgjorde noget misbrug af afskedigelsesretten eller magtmisbrug, men at det blot drejede sig om en foranstaltning, som det var blevet nødvendigt at træffe i tjenestens interesse.

Opsigelsesfristen blev nøje fastsat efter bestemmelserne, og sagsøgeren har ikke anmodet om at blive tilmeldt det pågældende kursus.

Med hensyn til dækning mod risikoen for sygdom, invaliditet og arbejdsløshed, har Kommissionen ganske rigtigt forelagt Rådet forskellige forslag, men Rådet har endnu ikke vedtaget disse forslag, og sagsøgeren kan derfor ikke støtte nogen ret på dem.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 4. december 1980 har sagsøgeren, ved advokat E. Lebrun, Bruxelles, og Kommissionen, ved D. Sorasio, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og ved advokat D. Jacob, Bruxelles, afgivet mundtlige indlæg. Van Westen, der er direktør for Det fælles Forskningscenter i Petten, har svaret på de af Domstolen stillede spørgsmål.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. januar 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indgået til Domstolens justitskontor den 16. januar 1980, har Alain de Briey, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen af 1. februar 1979, hvorved Kommissionen afskedigede sagsøgeren med en opsigelsesfrist på tre og en halv måned på grund af utilstrækkelig faglig indsats. Sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om, at afskedigelsen enten udsættes indtil Rådet har truffet en afgørelse vedrørende et forslag til forordning fra Kommissionen, hvorefter de midlertidigt ansatte beskyttes mod arbejdsløshed, sygdom og invaliditet, eller indtil der er foretaget en sikring mod de nævnte risici ved sagsøgtes foranstaltning overfor sagsøgeren, eller at Kommissionen tilpligtes at træffe foranstaltninger, hvorefter han kan blive omfattet af en social beskyttelse, der er i overensstemmelse med dette

forslag eller af forslaget i den form, som Rådet vedtager dette. Mere subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om, at opsigelsesfristen fastsættes til ti måneder, og at Kommissionen dømmes til at betale sagsøgeren en hertil svarende godtgørelse.

2 Sagsøgeren blev ansat som midlertidigt ansat i 1975 for en periode af to år som chef for afdelingen »administration og personale« i Det fælles Forskningscenter i Ispra. Da sagsøgerens overordnede fandt, at sagsøgerens faglige indsats var utilstrækkelig, hvilket blev meddelt ham, blev han i marts 1977 forflyttet til Det fælles Forskningscenter i Petten, som chef for afdelingen »administration og infrastruktur«, for at give ham en yderligere chance. Samtidig blev hans kontrakt fornyet på ubestemt tid i henhold til artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvilken bestemmelse tidligere var blevet indført for at erstatte vedtægtens ordning for personer, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne.

3 Direktøren for Det fælles Forskningscenter i Petten foreholdt i skrivelse af 31. januar 1978 sagsøgeren — som følge af de møder, han havde haft med denne — den måde, hvorpå han havde varetaget sin stilling, og anmodede sagsøgeren om at »få hold på afdelingen«. Sagsøgeren imødegik skriftligt disse udtalelser, og tog derefter henimod midten af februar på tjenesterejse til De forenede Stater, hvor han opholdt sig indtil begyndelsen af september. Sagsøgeren blev under dette ophold udsat for et væbnet overfald, som forårsagede en vedvarende, delvis invaliditet på 27 %, som han modtog erstatning for i medfør af vedtægtens artikel 73, som finder anvendelse på tjenestemænd og øvrige ansatte.

4 Efter at sagsøgeren var vendt tilbage, havde han et nyt personligt møde, denne gang med generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter, der blev fulgt op med en brevveksling, hvoraf det fremgår, at bedømmelsen af hans faglige indsats stadig var negativ. Ansættelseskontrakten blev endelig i skrivelse af 1. februar 1979 opsagt med en opsigelsesfrist på tre og en halv måned, som på grund af sygdom blev udsat til den 15. august 1979.

Den principale påstand

5 Sagsøgeren har til støtte for sin annullationspåstand først gjort gældende, at beslutningen om afskedigelse er behæftet både med en retslig og en faktisk vildfarelse, for så vidt beslutningen ikke er begrundet, og idet den er støttet på en bedømmelse af sagsøgerens faglige indsats, som denne har anfægtet, og som det påhviler Kommissionen at bevise. Han anfører specielt med henblik herpå, at man ikke efter hans hjemkomst fra De forenede Stater gav ham den nødvendige tid til at forbedre sin faglige indsats og således efterkomme den opfordring til at få hold på afdelingen, som var indeholdt i skrivelsen af 31. januar 1978, og som ifølge sagsøgeren udelukkede, at afskedigelsen kunne støttes på hans tidligere faglige indsats. Kommissionen kan i øvrigt ikke påberåbe sig sagsøgerens utilstrækkelige faglige kvalifikationer som »manager«, da direktøren for Det fælles Forskningscenter i Petten »gik på ryggen på« ham ved at tage direkte kontakt med hans underordnede, og fordi Kommissionen har tilsidesat sin bistandspligt ved at undlade at tilmelde ham Kommissionens kursus i »management«.

6 Sagsøgeren gør desuden gældende, at beslutningen er behæftet med en formfejl, for så vidt han ikke har haft mulighed for at forsvare sig under de samme vilkår, som gælder for tjenestemænd i henhold til vedtægtens artikel 51 og bilag IX, som finder analog anvendelse, eller i medfør af grundsætningerne om sikring af ret til kontradiktion og til ligebehandling, da han beklædte en stilling, som på andre områder i Fællesskabet ville være besat af en tjenestemand.

7 Over for disse argumenter skal det først understreges, at det klart følger af artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at opsigelse af kontrakter på ubestemt tid med den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten, og som er i overensstemmelse med denne bestemmelse, hører under den kompetente myndigheds skøn. Domstolen kan i tilfælde af afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats derfor ikke efterprøve denne bedømmelses retmæssighed, undtagen hvis der foreligger en klar vildfarelse eller magtfordrejning.

8 De faktiske omstændigheder og argumenter, som sagsøgeren har fremført, kan ikke rejse tvivl, hvad dette angår. Til trods for opfordringen til at få hold

på afdelingen, som sagsøgerens overordnede på et bestemt tidspunkt rettede til denne, kunne og skulle den kompetente myndighed i forbindelse med afgørelsen om afskedigelse tage hele den pågældendes karriereforløb i betragtning, herunder den tid, der lå forud for advarslen. Med hensyn til den såkaldte »neutralisering« er det ikke godtgjort, at de direkte kontakter med sagsøgerens underordnede lå uden for det, som direktøren med rimelighed kunne anse for nødvendigt for at afhjælpe den situation, der netop skyldtes sagsøgerens utilstrækkelighed. Den kompetente myndighed kendte desuden dette argument fra sagsøgeren, da den traf beslutningen om afskedigelse. Endelig kan det ikke foreholdes administrationen, at den ikke har tilmeldt sagsøgeren et kursus, som han ikke har bedt om at deltage i, og som omhandlede kundskaber, som sagsøgeren burde have været i besiddelse af.

9 For så vidt angår sagsøgerens argumenter vedrørende den fulgte fremgangsmåde, som er støttet på tjenestemandsvedtægten, skal det anføres, at de af vedtægtens bestemmelser, som analogt finder anvendelse på de øvrige ansatte, udtrykkeligt er nævnt i bestemmelserne i ansættelsesvilkårene for disse. Dette er imidlertid ikke tilfældet hverken med vedtægtens artikel 51 eller med vedtægtens bilag IX. Det fremgår desuden klart af sagen, at sagsøgeren har haft alle muligheder for under de personlige samtaler og den udstrakte brevveksling at gøre sine forsvarsgrunde gældende. Sagsøgeren kan af samme grund ikke klage over, at selve beslutningen ikke er begrundet; den manglende begrundelse er desuden berettiget under hensyn til det skøn, som den kompetente myndighed har i henhold til artikel 47, stk. 2.

10 Det følger heraf, at den principale påstand ikke kan tages til følge.

Den subsidiære påstand

11 Sagsøgeren har til støtte for denne påstand gjort gældende, at han ikke er omfattet af nogen passende dækning mod risikoen for sygdom, invaliditet og arbejdsløshed, selv om Kommissionen har foreslået Rådet en ændring af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte med henblik herpå. Administrationen skulle i mangel af skriftlige bestemmelser på dette område i kraft af de almindelige grundsætninger om lighed og social sikring og i kraft af dens bistandspligt i henhold til vedtægtens artikel 24, som efter ordlyden gælder analogt for de øvrige ansatte, træffe passende foranstaltninger for at sikre

ham mod disse risici. Selv om der ikke forelå en sådan forpligtelse, måtte sagsøgte være ansvarlig for en sådan lakune i lovgivningen.

12 I denne anledning skal det bemærkes, at Rådets forordning nr. 2615/76 af 21. oktober 1976 om ændring af forordning nr. 259/68 for så vidt angår ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber (EFT L 299, s. 1) har åbnet mulighed for, at der på området for forskning og investering ansættes midlertidigt ansatte på ubestemt tid til varetagelse af stillinger, som på andre af Fællesskabets områder udøves af tjenestemænd. Denne ordning, som ifølge forordningens tredje betragtning under ingen omstændigheder kan skabe præcedens for tjenestemænd eller andre ansatte ved De europæiske Fællesskaber, har på disse områder muliggjort en smidig administration, som let kan tilpasses tjenestens forskellige behov og de til enhver tid disponible midler. Til gengæld nyder disse midlertidigt ansatte ikke — selv om de varetager stillinger, som ellers er besat af tjenestemænd — den samme sikkerhed i ansættelsen.

13 På baggrund af dette synes det ganske vist beklageligt, at det endnu ikke er lykkedes fællesskabsmyndighederne at iværksætte en ordning med social sikkerhed for disse ansatte, som omfatter forsikring mod arbejdsløshed. Denne mangel udgør imidlertid hverken nogen grund til at udsætte afskedigelsen af sagsøgeren eller til at iværksætte en »ad hoc«-ordning til fordel for ham efter de retningslinjer, der er fastsat i det forslag til forordning, som Rådet endnu ikke har truffet afgørelse om. Da sagsøgeren ved sin ansættelse som midlertidigt ansat vidste, eller burde vide, at der ikke fandtes en sådan forsikring, kan denne mangel heller ikke danne grundlag for et erstatningskrav.

14 De subsidiære påstande kan således heller ikke tages til følge.

Den mere subsidiære påstand

15 Sagsøgeren gør med henblik herpå gældende, at opsigelsesfristen på grund af den usædvanlige karakter af opsigelsen af en kontrakt på ubestemt tid burde have været den maksimale frist, nemlig ti måneder.

16 For så vidt angår opsigelsesfristen henviser artikel 47, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, til den individuelle kontrakt, samtidig med at der heri fastsættes en mindstefrist og bestemmes, at fristen i tilfælde af sygeorlov suspenderes i indtil tre måneder, hvilken suspension sagsøgeren har kunnet udnytte.

17 Opsigelsesfristen var i sagsøgerens kontrakt fastsat i overensstemmelse med de mindstekrav, der fremgår af artikel 47, og det opsigelsesvarsel, som sagsøgeren blev tildelt, svarede til det i kontrakten anførte. Det kan således ikke kritiseres, at den kompetente myndighed har henholdt sig til disse bestemmelser.

18 På grund af samtlige disse betragtninger vil sagsøgte i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

19 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

20 Sagsøgeren har tabt sagen.

21 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af ansatte i Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. februar 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 29. JANUAR 1981 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den sag, i hvilken jeg i dag fremsætter forslag til afgørelse, blev ansat ved Kommissionen som midlertidigt ansat i lønklasse A 3 på grundlag af en toårig kontrakt, der blev underskrevet den 14. juli 1975, og som havde virkning fra den 15. august 1975. Han gjorde først tjeneste ved Det fælles Forskningscenter i Ispra som chef for afdelingen administration og personale. Fra den 16. marts 1977 gjorde han tjeneste som chef for afdelingen administration og infrastruktur ved Det fælles Forskningscenter i Petten. Den oprindelige ansættelseskontrakt blev den 26. maj 1977 erstattet af en kontrakt på ubestemt tid i henhold til artikel 2, litra d), jf. artikel 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne; kontrakten trådte i kraft den 1. november 1976. Ifølge kontraktens artikel 5 kunne denne ophæves på de betingelser, der er fastsat i artiklerne 47 til 50 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, og ansættelsesfristen var fastsat i forhold til længden af den tilbagelagte tjenestetid — en måned for hvert tjenesteår — mindst tre måneder og højst 10 måneder. Da sagsøgerens tolv år gamle søn, der var ramt af en alvorlig hjertesygdom, skulle gennemgå en operation i De forenede Stater — af hvis følger han afgik ved døden nogle måneder senere — blev sagsøgeren med virkning fra den 15. februar 1978 tilknyttet Kommissionens delegation i Washington, hvilket gjorde det muligt for ham at være sammen med sin søn. I denne periode — i april 1978 — blev han offer for et overfald og hårdt såret af pistolskud. Som følge heraf blev han vedvarende, delvis invalid og fik i henhold til vedtægtens artikel 73 erstatning — først på grundlag af en invaliditetsgrad på 20 %, senere på 27 %.

1 — Oversat fra tysk.